

Gyógyszerészet

A MAGYAR GYÓGYSZERÉSZETI TÁRSASÁG LAPJA

Felelős szerkesztő: DR. BRANTNER ANTAL

Szerkesztők:

CSAPÓ ZOLTÁN, DUDITS ISTVÁN, DR. KOVÁCS LÁSZLÓ és DR. VINCZE ZOLTÁN

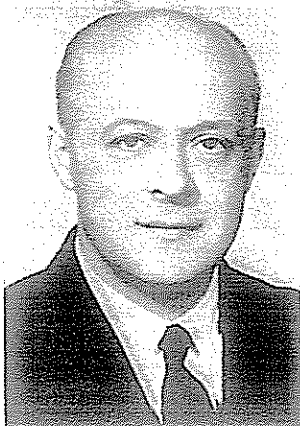
Technikai szerkesztő: LÁNG MIKLÓS

30. évfolyam

9. SZAM

1986. szeptember

Ligeti Viktor
1912–1986



A felszabadulást követő évek egyik fáradhatatlan, a magyar gyógyszerészet előrehaladása érdekében elhivatottan tevékenykedő egyéniség távozott el körünkből. 1986. május 5-én rövid szenvedés után váratlanul elhunyt *Ligeti Viktor* nyugdíjas gyógyszerész. Küzdelmekkel teli, de eredményekben gazdag gyógyszerészi pálya zárult le. Nagy részvét mellett május 28-án helyezték örök nyugalomra a kispesti temetőben. A Magyar Gyógyszerészeti Társaság nevében *dr. Zboray Bertalan* tartott gyászbeszédet.

A Magyar Gyógyszerésztudományi Társaság 1949 szeptemberében az addigi szervezeti formában feloszlott, és amikor jogutódként 1951-ben a Gyógyszerész Szakcsoport megalakult, első elnökévé *Ligeti Viktort* választották meg. Tevékenysége során megértő és emberséges magatartásával hozzájárult a Szakcsoport tevékenységének megalapozásához és elismeréséhez.

Ligeti Viktorral sírba szállt annak a gyógyszerész-csoportnak, *Kun Ferenc*, *Ligeti Ferenc*, *Kálmán László* mellett egyik legkiválóbb képviselője, akik legtöbbet tettek azért, hogy a magyar gyógy-

szérszet nemes hagyományai és értékei átmentődjenek a felszabadulás után beköszöntött új világba.

Ligeti Viktor 1912. december 15-én Bezdánban született. A szülőváros élénk társadalmi élete meghatározó hatással volt a minden új iránt élénken érdeklődő fiatalember jövőjének kialakulására. A Zomborban tett érettségi vizsgát követően a bezdáni Szent Háromság gyógyszertárban volt gyakornok, majd a zágrábi egyetemen szerezte meg a gyógyszerészi oklevelét. 1974-ben gyógyszer-technológiai szakképesítést nyert. Mint fiatal gyógyszerész Bezdánban és Zomborban volt alkalmazásban. A háború alatt Bezdánban, Budafokon és Budapesten volt felelős gyógyszertárvezető, illetve alkalmazott. A felszabadulást követően hatósági kezelő volt a Ferenc téri „Jó szív” gyógyszertárban. A gyógyszertárak állami kezelésbe vételét követően több budapesti gyógyszertárban volt vezető. 1953-ban megbízást kapott a galenusi laboratórium megszervezésére. Nagy kedvvel és sok szakmai gondossággal vetette meg a laboratórium alapjait és vezette, fejlesztette azt csaknem egy évtizeden keresztül. 1975-ben vonult nyugdíjba.

Munkássága a gyógyszerárak kereteit átlépve a szélesebb körű gyógyszerészetet is szolgálta. Elsők között kapcsolódott be a gyógyszerári asszisztensképzésbe. Az első tanfolyamokon a kémia, majd a gyógynövények ismeretének előadója volt. Az előadott tárgykörből előbb jegyzetet írt. A gyógyszerész-technikusok kézikönyvében (Medicina, 1960) a Növénytan alapismeretek és a Drogismeret fejezetek írója volt.

A gyógyszerész irodalom területén is jelentős volt a tevékenysége. Az 50-es évek elején több fordítása jelent meg orosz nyelvű közleményekből. Részt vett az 1952-ben megjelent Pereljman és Brohki; Gyógyszerkészítmények analízise című munka fordításában is. Fordításai és jelentős számú eredeti közleményei a hazai szaklapokban jelentek meg.

Megbízás alapján részt vett az V. Magyar Gyógyszerkönyv szerkesztésében mint a galenusi, illetve a farmakognóziai albizottság tanácsadója. A Szerkesztő Bizottság részére orosz nyelvből végzett fordításokat.

Társadalmi munkásságát mindig elismerték.

A FoNo 1954. évi kiadású szerkesztő bizottságának volt a tagja.

Sokat foglalkozott a folyékony vaskészítmények kérdésével; az általa javasolt összetételt Líquor ferratus elnevezéssel az Országos Közegészségügyi Intézet felhasználásra engedélyezte. Az újítások iránti érdeklődését jelzi az is, hogy annak idején a Gyógyszerárak N. V.-nál, majd a Fővárosi Tanács Gyógyszerári Központjában hosszú évekig volt az újítási bizottság tagja.

Eredményes tevékenysége elismeréseként 1953-ban az Egészségügy Kiváló Dolgozója, 1964-ben Kiváló Dolgozó kitüntetésben részesült.

Nem volna teljes a megemlékezésünk, ha nem szólnánk *Ligeti Viktor* művészetek iránti fogékony-ságáról. A szakmai közlemények mellett több hangulatos verset és elbeszélést is írt szűkebb környezetének. Festményeivel több kiállításon vett részt. Tiszta színekkel, moderneskedés nélküli tájképeivel, virág-csendéleteivel méltán vívott ki elismerést.

Visszatekintve a csaknem négy évtizednél hosszabb pályafutásra, a szépért és jóért mindig áldozatot is vállaló, ugyanakkor a szerényen és lelkiismeretesen munkálkodó *Ligeti Viktor* emléke tárul föl, amelyet mindazok, akik ismerték szeretettel őriznek meg.

A GYÓGYSZERÉSZET ÉS A KÖZEGÉSZSÉGÜGY

Jean Bontoux: Le Moniteur 39, (1975), 3109—3110, (1985).

Amikor a gyógyszerészeti tanulmányok ügye olyan periódusban van, hogy változás várható a stúdiumok területén, érdemes átgondolni a hivatás gyakorlásával kapcsolatos kérdéskomplexumot. A szerző — a montpellier-i egyetem gyógyszerészeti karának közegészség-tan professzora — amerikai tapasztalataira utal. Ott 1967-ben a klasszikus tantárgyak helyett a klinikai gyógyszerészet korszerű műveléséhez szükséges — elsősorban orvosi-biológiai — stúdiumokat részesítették előnyben. A San Francisco-i California Egyetemen (itt töltötte amerikai tapasztalataiesérének idejét) ennek következtében ma már az évi 90 végzős növendékből 70 helyezkedik el a klinikákon, a kórházakban vagy hasonló jellegű intézményekben (pl. gondozó intézetekben), központokban. Ez a példa vezet a szerzőt a francia gyógyszerészképzési reformot illetően is. Megismert az azzal a véleménnyel, hogy mindehhez egy hatodik tanulmányi esztendő beiktatása volna szükséges, illetőleg, hogy esetleg csak 4 éves képzést kapna az officinai gyógyszerész, aki ezzel II. osztályú gyógyszerésszé válna. A szerző inkább a közegészségügyben való alapos jártasságot tartja szükségesnek. Példaként említi meg, hogy az USA-ban a legnevesebb egyetemeket is beleértve (Berkeley, Columbia, Harvard) 23 helyen lehet közegészség-tanból diplomát szerezni. Úgy véli, hogy ilyen irányban is ki kellene bővíteni a francia gyógyszerészek képzését. Ez hasznos lenne, különösen, ha a gyógyszerészek megtartják officinájuk hagyományait a drugstore-ral szemben (289).

Dr. Kempler Kurt

EGY GYÓGYSZERTÁR TÖRÖKORSZÁGBAN

L. Bütucker: Deutsche Apoth.-Ztg. 125, (30), 1522—1523, (1985).

A riport jellegű cikk egy török gyógyszerészt szólaltat meg, aki két és fél éve birtokolja gyógyszerárát egy vidéki városkában. Itt még két gyógyszerár működik, 8000 lakos van és 7 orvos. Négy évet tanult Ankarában. Törökországban van még 3 másik városban is egyetem. Sok új gyógyszerár nyílik napjainkban, emiatt már régen nem esik 10 000 lakos egy gyógyszerárra, mint 20 évvel ezelőtt. Ez is oka annak, hogy a vényküldettségét nem mindig tartják be. Amellett pl. aspirint minden falusi boltban lehet kapni. A patika berendezése 4—5 millió török lírába került (=300 000 DM), pedig nem látszik európai szemmel korszerűnek. Az árukészletben sok a mellékeik, pl. fogkefe, gyermektápszer, hajsampon stb. A teafeleségek nem nagyon fognak, mert azt minden bazar árulja. A török gyógyszeripar árait a hatóságok maximálják. Emiatt ismétlődően előfordul, hogy valamely készítményt nem gyártanak le, ezzel kényszerítve a kormányzatot arra, hogy hozzájáruljon az áremeléshez. A gyógyszerárban csak egyheti forgalomnak megfelelő mennyiségű tartalékkészlet van, így bizony előfordul, hogy valamit nem kapni. Hetente kap áruutánpótlást a 220 km-re levő városból. A társadalombiztosítási rendszer hasonló az NSZK-belihez, a betegek a vények árának 10%-át térítik. Ellenőrzésként a gyógyszerárnak a vény hátuljára rá kell ragasztania azt a letéphető címkét, amely minden egyes gyári csomagolás része. A patikában nem dolgozik más okleveles, csak alacsonyabb szintű, de férfi munkaerő. Sokat helyettesítenek a rendelkezésre nem álló gyógyszererek közül. Létezik egy rendelettervezet, amely ezt meg kívánja szüntetni és a kérdést szabályozni, de az még sokára fog érvénybe lépni (290).

Dr. Kempler Kurt